Asıl "Râbıta Şirktir" Diyenler Müşriktir

Besmele, hamdele, salat ve selamdan sonra..

Hâlis Mü'minler olan muteşerri' Tasavvuf ve Tarikat yolcularını şirkle itham eden ve rabıta amelini işleyen ehl-i îmânı müşrik olmakla yaftalayan asrın Hâricîleri türetildi. Râbıtanın şirk olduğuna dair, delâletleri kat'î veya zannî ne bir ayet ne de sahih yahut zayıf bir hadis getiremeden bu çirkeflikleri sergilemektedirler. Yaptıkları sadece müşrikler hakkında başka meseleler için gelen nasları bulup rabıtayı onlarda söylenenlere kıyas etmekten ibarettir. Kıyasın ameli meselelerde hüccet olduğu, Ehl-i Sünnet'in Cumhuruna göre -ki hamdolsun bizler de onlardanız- kabul edilse bile, Zâhiriyye mezhebince reddedilmektedir. Akîdede ise kıyas -ancak zan bildirmekte olduğundan- hiçbir Ehl-i Sünnet âlime göre delil olmaz. Böyle bir kıyası akîdede bile delil alıp onunla Müminleri şirkle suçlamak gibi delilik yahut cahillik veya sapıklık ancak bu Yeni Haricilerin şanı olsa gerektir.

Bu Yeni Hariciler -Asrın Deccalı'nın da şiddetle karşı olduğu- Şerîat dairesindeki Tasavvuf ve Tarikat erbabına ve ehl-i zikre son derece düşmandırlar. Burada sizlere -inşâellah- bu **rabıta** meselesinin sadece bir yanını ele alacak, ona **şirk,** rabıta yapanlara da **müşrik** diyenlerin ortak vasfından söz edeceğiz..

Râbıta, onu yapanların bir kısmına göre sadece kâmil bir zatı **tasavvur**dan, kimilerine göre de hem **tasavvur** (zihinde ve akılda canlandırma) hem de **istimdat** ve **istiğase**den (yardım istemekten) ibarettir.

Tasavvur'un -değil şirk- haram veya mekruh yahut ta hilâf-ı evla olduğunu söyleyen dünden bu güne aklı başında -cahil veya âlim, kâfir yahut Mümin- hiçbir kimse bilinmemektedir, yoktur. **Haram** ve **şirk** hükmünü vermekte çok rahat olanların belki de başlarında yer alanlardan biri olan İbnu Teymiyye bile bunun mubah ve güzel olduğunu söyler.[1]

Ayrıca bu tasavvur fıtrî bir şey olmakla bir kimseden ondan uzak durmasını istemek, ona mutlak olarak bu yükü yüklemek, **teklif-i mâ lâ yutak** (kula, güç yetirilemeyecek bir yükü yüklemek) alacağından Şer'an caiz bile değildir. Zîra bir şeyleri, hele sevilen kişileri hiçbir şekilde zihinde canlandırmamak kişinin gücünün sınırlarını aşan ve taşan bir iştir.

Hatta tasavvur meselesine başka bir zaviyeden bakıldığında bütün kadıyyelerin ilk yarısının tasavvurlardan, ikinci yarısının da tasdiklerden ibaret olduğu görülecektir. Bu, ilim sahiplerince bilinen bir şey olup açıktır; tasavvursuz hiçbir hüküm verilemez..

Hatta tasavvurlardan bazısı Allah'ı zikretme sebebi olmakla zikirdir; dolayısıyla da en güzel ve en büyük amellerden olduğu hadislerle sabittir.

Nitekim **Ahmed İbnu Hanbel** ve başkaları, Amr İbnu Cemûh radıyallahu anhu

yoluyla, Nebî sallellâhu aleyhi ve sellem Efendimiz'den, bir hadisin sonunda Allah celle celâlühû'nun şöyle buyurduğunu rivâyet ettiler:

{ وَإِنَّ أَوْلِيَائِي مِنْ عِبَادِي وَأَحِبَّائِي مِنْ خَلْقِي الَّذِينَ يُذْكَرُونَ بِذِكْرِي وَأَذْكُرُ بِذِكْرِهِمْ }

'…Zîrâ kullarımdan velîlerim, yarattıklarımdan sevdiklerim o kimselerdir ki, benim zikredilmemle (benim hâtırlanıp akla getirilmemle) onlar zikredilir (hâtırlanıp akla gelirler), onların zikredilmesi (hatırlanıp akla getirilmesi) ile de, ben zikredilirim (hatırlanıp akla gelirim.)'[2]

Hadîsin Sıhhat Bakımından Tahlîli:

Nûreddîn el-Heysemî bu hadîsi, isnâdındaki râvîlerden **Rişdîn** isimli râvînin **çoğu âlimler tarafından zayıf bulunduğu** ve **senedinin kopuk olduğu** ile illetli buldu.[3]

Deriz ki: Bu kesiklik, biz Hanefîlere ve başka birçoklarına göre ise hadîsin sağlamlığına zarar vermez.

Çünkü **Bir:** Biz Hanefîlere göre, râvîler, isnadı zayıf hâle getirecek derecede zayıf değilse, senedin ilk üç asırdaki kısmında bulunan kesiklik, kopukluk, rivâyetin sahîhliğine veya hasenliğine zarar vermez. Nitekim İmâm Buhârî tarafından **Amr İbnu Cemûh'dan duymadı** denilen **Ebû Mansûr**, yine O'nun (Buhârî'nin) şâhidliğiyle **sağlam** bir kimsedir.[4]

İki: Üstelik sözü edilen bu kesiklik, kuvvetle muhtemel Buhârî'nin şartına göre böyledir. Nitekim bu hükme medâr olan söz Buhârî'nin **Ebû Mansûr, Amr İbnu Cemûh'dan duymadı** ma'nâsındaki sözüdür. Cumhûra göre ise böyle değildir. Aynı asırda olmak ve birbirine kavuşmak imkânı, bitişik olmak için **Müslim**'in de içlerinde bulunduğu cumhûra göre kâfîdir…

Üç: Rişdîn'in ***âlimlerin çoğu tarafından zayıf bulunmuş*** olması ***bir takım âlimler tarafından sağlam bulunması*** manasına gelir. Ahmed İbnu Hanbel'in Onun hakkındaki tavrı da bunu te'yîd etmektedir. Nitekim beşinci maddede gelecektir. Zîrâ Şerîat sâhibinin dışındakilerin sözlerinde **Mefhûm-i Muhâlefet** söz birliği ile hüccet olur.

Dört: Bu **Rişdîn**'in sağlam olduğunu söyleyenler de vardır. Nitekim Alâuddîn Muğlatay (ö:762), Ahmed İbnu Hanbel'den, O'nun hakkında, bir rivâyette, *" **Sâlihul-hadîs** (hadîsi sağlam biridir) veya **sağlamdır**, başka bir rivâyette de **hadîsde insanların en sağlamıdır** dediğini"* nakletmiştir.[5] Bilindiği gibi Ahmed İbnu Hanbel, bu haberin râvîsidir.

Beş: Sahîh görüşe göre, Ahmed İbnu Hanbel'in, bir hadîsi Müsned'ine alması o hadîsin O'nun mezhebi olması manasına gelir.

Çünkürabıta düşmanlarının biricik imamı **İbnu Teymiyye** (ö:728) şöyle dedi:

İmâm Ahmed İbnu Hanbel Sünnet'ten veya Eser'den hangi rivâyeti yaptı, **sahîh** veya **hasen** olduğunu söyledi veya senedinden râzı oldu veya onu reddetmedi,

kitâblarına yazdı ve aksine fetvâ vermedi ise, o (rivâyet) O'nun mezhebidir. (O'nun mezhebi) **değildir** de denilmiştir.[6]

Bu dediğimiz, Ahmed İbnu Hanbel'den Müsned'deki bazi hadislerin zayıf olduğuna dair yapılan nakiller ile asla çelişmez. Zira O, zayıf rivayeti -ona muarız daha kuvvetli rivayeti bulmadıkça- kendi reyine her zaman tercih ederdi. Şimdiki zayıf hatta geberik aklını putlaştıran ve on para etmeyen reyini nas gibi kabul edip pazarlayanlar gibi yapmazdı. Yani rivayet zayıf olmasına rağmen aynı zamanda onun mezhebi de olabilir.

Görüldüğü gibi burada onun tarafından, ***değildir de denilmiştir*** ifâdesi kullanılmıştır. Bilinmektedir ki, ***denilmiştir*** kelimesi bazen zayıflık ifâde eder. Burada birinci görüş ***denildi*** lafzıyla ifade edilmediği halde ikinci görüş ***denildi*** ile anlatıldı. Bu da buradaki ***denildi*** sözünden, görüşün zayıflığının anlaşılacağının karinesidir (ipucudur.)

Hadîsi -önceden de geçtiği gibi- başta **Ahmed İbnu Hanbel** rivâyet etmiştir. **Sahîh** veya **hasen** olduğunu söylemedi veya senedinden râzı olduğunu ifâde etmedi; ama onu reddetmedi, kitâbına koydu ve aksine fetvâ vermedi. (Öyle) ise sahih olan görüşe göre bu hadîs O'nun mezhebidir. Üstelik hadîsi alıp bir Sünnet Mecmû'asına koymasının ve i'tirâz etmemesinın zâhiri de bunu gösterir.

Şu halde hadîs, **hasen lizâtihî**, en kötü ihtimâlle de, **hasen liğayrihî** olur. Dolayısıyla cumhûr'a göre hüccettir. Allahu a'lem.

Hadîsin Nahiv Yanıyla Kısmî Bir Tahlîli

Bu hadîs-i kudsî'de Mevlâ teâlâ, kendisinin zikri ile dostlarının zikrinin birbirinden **ayrılamayacağını**, yâhud birbirine**sebeb**olacağını, yâhud birbirine **vâsıta** olacağını veya birbiri ile **beraber**olacağını haber veriyor. Yani, eğer hadîsteki{ **بِ** } **bâ**harfi cerri,{ **إلصاق** }**ilsak** manası için ise, **bitiştirme** neticesinde **bitişme** ve **birbirinden ayrılmama** ma'nâlarından dolayı, **musâhabe** (beraber oluş) ma'nâsında ise, **beraber**olma, **istiâne** (bir şey yardımıyla) ma'nâsında ise, '**onun yardımı ve vâsıtası ile**' ma'nâlarından dolayı **velîleri hâtırlamak** (akılda tutmak) **zikirdir**. **Mulâbese** (kuşanma, bürünme) ma'nâsında ise, bir elbiseye bürünürcesine velîleri hâtırlamaya bürünmek ve onu kuşanmakla **velîleri zikretmek** yani hâtırlamak ve akılda tutmak,**Allah'ı zikretmeği** (hatırlamağı), **Allah'ı zikretmek** de **velîleri zikretmeği** (hatırlamayı) hâsıl eder.

{ **بِ** }**Bâ** harf-i cerri, meşhûr on dört ma'nâsından, en meşhûru olan **ilsak**için **hakîkat**, değerleri için de**mecâz** mı, yoksa bütün ma'nâları için **müşterek** mi, yâhud **bütün isti'mâllerinde ve ma'nâlarında ilsak ma'nâsı mı var**, **veya her ma'nâ ılsâk ma'nâsının fedleri olup, hepsi için birden mi vaz' edildi**? mevzûu geniş, nahiv ve Usûl-i Fıkıh kitâblarında etrâflıca yer almaktadır..[7]

Buradaki **ba** harfi hangi ma'nâya alınırsa alınsın, değişmez; bütün yollar **rabıta**ya çıkar.

Bu kudsî hadîsde geçen, **يُذْكَرُونَ بِذِكْرِى** ifadesiile **اُذْكَرُ بِذِكْرِهِمْ** lafızında bulunan **بِ** **bâ**harfi cerri,**râbıta**yı, yani rûhî ve manevî beraberliği ifâde ediyor. Hattâ nerdeyse bu ma'nâ için getirildi;

mantûku ile bu manayı gösterir. Öyle olmadığı iddia edilse bile, işâreti, değilse delâleti ile kat'iyyetle bu ma'nâyı göstermektedir.

Bütün bunlardan dolayı, **râbıta şirktir, rabıta yapan da müşriktir** diyenler, en azından mubah bir işi en büyük haram olan şirkten saymakla yeni bir şeriat uydurmuş, Allah'ın hükmetmediğiyle hükmetmiş ve böylece kendilerini Allah'a ortak ilan etmiş, netice olarak ta asıl kendileri müşrik olmuşlardır. Biz böylelerine şahs-ı muayyen (Ali, Veli ve başka belli kişiler) olarak - cahilliklerinin yahut zayıf delillere dayanan tevillerinin mazeret olarak kabul edilme ihtimalinin az da olsa bulunduğundan dolayı- **müşrik** diyemiyorsak ta bu işi yapanların hükmünüm şirk olacağını söylüyoruz. **Asıl müşrik onlardır** diyoruz. Bu hükmümüzün medarı, (kaale alınacak âlimler tarafından) üzerinde yapılan icmadır. Ellerinde hiçbir nakli delil bulunmadığı halde yaptıkları alakasız kıyaslarla ve başka batıl akli delil saydıkları şüphelerle mümin olduğunu söyleyen birilerini şirkle itham etmek şirk değildir de nedir?..

Belli şartlarda ve şekillerde yapılacak olan istiğase ve istimdat'ın da şirk olmayacağında âlimlerimizin sükûtî (susmakla) icmaı vardır.

Resûlüllah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin kabrine gelip, ***Yâ Resûlelleh!.. Ümmetin kuraklıktan kırıldı, Rabbinden yağmur iste*** şeklinde talepte bulunan Sahabi veya bir başka kişinin haberini getiren Mâlikü'd-Dâr hadisini rivâyet eden İbnu Ebî Şeybelere ve başkalarına yahut kitaplarına alan ve sahih olduğunu söyleyen hadiste müminlerin emîri **Askalânî**ler ve daha nicelerine[8] bin iki yüz seneyi aşkındır kim müşrik dedi?.. Asrın Hâricileri ve hadisteki ifadesiyle cehennem köpekleri olan[9] câhil bedevi müşriklerden başka hiç kimse..

İmam Hâfız Ebû Abdillâh **Muhammed İbnu Mûsâ İbni Nu'mân el-Mezâlî el-Merrâküşî** (ö 683) şöyle diyor:

Bize rivayet edildiğine göre Hâfız Ebû Sa'd es-Sem'ânî, Ali radıyellahu anhu ve kerremellahu vechehû'nun şöyle dediğini anlattı:

"Resûlüllah sallellahu aleyhi ve sellem'i defnettikten üç gün sonra yanımıza bir bedevî geldi, kendini Nebî sallellahu aleyhi ve sellem'in kabri üstüne attı, toprağından başına saçtı ve şöyle dedi:

Söyledin ve sözünü işittik. Senden anladığımızı sen Allah'tan anladın. Sana indirilen ayetler arasında, ***Şâyet onlar kendilerine zulmettikleri vakit sana gelseler, hemen Allah'tan af isteselerdi ve onlar için Resûl de af isteseydi, Allah celle celâlühû'yu elbette tevvâb ve rahîm olarak bulacaklardı*** ayeti de vardı. ***Nefsime zulmettim ve benim için af dilemen maksadıyla geldim.***

Bunun üzerine kabirden hemen, ***bağışlandın*** diye ses geldi."[10]

İmam Ebû Abdillah **Muhammed İbnu Mûsâ İbni Nu'mân el-Mezâlî el Merrâküşî**, yine kendi isnadıyla, Muhammed İbnu Nu'mân İbni Şibl el-Bâhilî'den şöyle dediğini rivayet etti:[11]

"Medîneye girdim ve Nebî sallellâhu aleyhi ve sellem'in kabrine vardım. Bir de gördüm ki, bir bedevî devesini hızlıca sürüyor. Hemen devesini çöktürdü ve

bağladı. Sonra kabr-i şerîfe girdi ve güzelce bir selam verip hoş bir dua yaptı. Sonra da şöyle dedi: Anam babam hakkı için yâ Resûlellah sallellahu aleyhi ve sellem! Kesinlikle Allah celle celâlühû seni vahyine hâs kıldı ve sana içinde evvelkilerin ve sonrakilerin ilmini topladığı bir kitab indirdi ve kitabında, ***şâyet onlar kendilerine zulmettikleri vakit sana gelseler ve hemen Allah'dan af isteselerdi, Resûl de onlar için af isteseydi, elbette Allah celle celâlühû'yu tevvâb ve rahîm olarak bulacaklardı*** buyurdu ve dediği de haktır. Ben sana günahları(mı) i'tirâf ederek ve seni Rabbine şefaatçı yapmaya geldim. O da (bu âyetinde) va'dettiğidir."

Sonra kabre döndü ve şöyle dedi:

"Ey en hayırlısı, düzlükte kemikleri gömülenlerin!..

Ve güzel koktuğu, güzel kokularından, düzlüğün ve yüksek tepelerin…

Sensin o Nebî ki, umulur şefâati,

Sırat'ta, kaydığı zamanda ayaklar…

Canımdır feda o kabre ki, sensin sâkini…

Ondadır temizlik ve istikamet, ondadır cömertlik, ondadır kerem!."

Sonra da bineğine binip gitti. Ancak mağfiretle gittiğinde hiç şübhe etmiyorum İnşaellah.

Muhammed İbnu Abdillâh el-Utbî de bu haberi anlattı ve sonuna şu ilâveyi yaptı:

"Derken uyuya kaldım ve hemen Nebî sallellahu aleyhi ve sellem'i rüyada gördüm, bana şöyle dedi:

Ey Utbî! Bedevî'ye yetiş ve ona Allah celle celâlühû'nun onu bağışladığını müjdele."[12]

Kısacası Resûlüllah sallallahu aleyhi ve sellem'in kabrine gelip ***Yâ Resûlelleh!…..Benim için Rabbinden af iste*** diye ağlayıp sızlayan, başına topraklar saçan ve O'dan istiğfar isteyen Utbî'nin kıssasını nice muhaddisler ve fakıhler kitaplarında naklettiler. Bu rivayeti birbirine yakın lafızlarla rivayet edenlerden bazıları:

İmam Beyhakî,[13] **İmam Muhaddis Nevevî**,[14] **İmâm Muhaddis Ebû Muhammed İbnu Kudâme**,[15] **Ebu'l-Ferec İbnu Kudâme**,[16] **Mensûr İbnu Yûnus**,[17] **İmâm Muhaddis fakıh Kurtubî**,[18] **İmam Muhaddis ve Müfessir İbnu Kesîr**,[19] **İmam Müfessir Nesefî**,[20] **İmam İzz İbnu Cemâa**,[21] **İmam Muhaddis İbnu'l-Cevzî**,[22] **İmam Muhaddis Sâlihî**,[23] **İmam Muhaddis Semhûdî**,[24] **İmam Ebu'l-Yümn İbnu Asâkir**,[25] **İmam Muhaddis İbnu'n-Neccâr**,[26] **İmam Muhaddis İbnu Hacer el-Heytemî**[27] ve başkaları..

Hatta **İmam Nevevî**, Utbî'nin bedevîden naklettiği beyitleri, Resûlüllâh sallellâhu aleyhi ve sellem'in kabrini ziyâret esnasında söylemenin müstehap

olduğuna delil getirmiştir.[28]

Bu imamlara bin seneyi aşkındır hangi âlim -haşa- müşriktir dedi, şimdi hangi densiz ve dinsiz müşrik diyebilir?!..

Bu büyük imamların kitaplarında bu kıssayı bin seneyi aşkındır okuya gelen âlimlerden hangisi, bu büyük muhaddislere, Beyhakî'ye İbnu Asâkir'e, İbnu'l-Cevzî'ye, Nevevi'ye, İbnu Kesîr'e, İbnu Kudâme'ye, müşrik demiştir? Devrimizdeki tevhid ehli olduğu iddiasındaki câhil **müşrikler**den başka hiçbir kimse.. Öyleyse bu amel Ümmet'in âlimlerinin icmaı ile şirk değildir.

Ayakları uyuştuğunda ***Yâ Muhammed yetiş!.*** diye seslenen Abdullah İbnu Ömerlerin ve bunun haberini veren **Buhârîlerin**[29] ve **İbnü's-Sünnî**lerin,[30] onu kitabında nakleden **İbnu Teymiyye**'nin[31] ve onu şerh eden **Hâfız Bedreddîn el-Aynî**'lerin müşrik olduğunu hangi âlim söyledi ve söyleyebilir? Hangi imanı olan iddia edebilir?!..

İbnu Kesîr şöyle naklediyor:

"(Halid İbnu Velîd) sonra Müslümanların şiarı ile seslendi. Onların (Müslümanların) o günkü (Yemame günündeki) şiâr'ı, '***Yâ Muhammedâhu***' *(**Ey Muhammed yetiş!..**)* idi."[32]

Hâfız İbnu'l-Cevzî (ö:597) el-Vefâ'sında, isnadıyla Ebû Bekr İbnu'l-Mukrî'den şöyle dediğini rivâyet etti:

Ben (**Ebû Bekr**), **Taberânî** ve **Ebû'ş-Şeyh**, Nebî sallellahu aleyhi ve sellem'in hareminde idik. Açlık bize tesir etmiş haldeydi. O gün visal yapmıştık, önceki günün orucundan iftar etmeden oruç tutmuştuk. Akşam vakti olunca, Nebî sallellahu aleyhi ve sellem'in kabrine geldim. '*Ya Resûlellah!… Açız*' dedim ve döndüm. Bunun üzerine, **Ebu'l-Kâsım** (**et-Taberânî**) bana '*otur, ya rızık, ya da ölüm gelecek*' dedi. Sonra, ben ve Ebû'ş-Şeyh uyuduk; **Taberânî** bir şeye bakıyordu. Vakit geçmeden bir Alevî çıka geldi, kapıyı çaldı; biz de açtık. Bir de baktık ki, yanında iki hizmetçi vardı. Onlardan her birinin elinde, içinde çok şey bulunan birer sepet vardı. Oturduk, yedik; kalanı da hizmetçinin alacağını zannettik, ama koydu gitti ve kalanları da bize bıraktı.

Biz yemeği bitirince, Alevî, ***Ey topluluk!.. Beni Resûlüllah'a mı şikâyet ettiniz? Zîra ben rü'yamda Nebî sallellahu aleyhi ve sellem'i gördüm; size bir şey getirmemi emretti*** dedi.[33]

Bu kıssayı **Hâfız Zehebî** de "Siyeru A'lâmi'n-Nübelâ"sında, Hâfız Müctehid Tâcüddîn es-Sübkî de Tabakatü'ş-Şâfiyyetü'l-Kübrâ'sında nakletmişlerdir.[34] Bu hadishafızlarına hiçbir âlim ***siz müşrik oldunuz*** dememiştir. Bu hususta sükûtî icma vardır. Onları müşrik sayanların kendileri müşriktirler.

Taberânî ve başkaları Meymûne radıyallahu anhâ validemizden şöyle rivâyet ettiler:

"Cafer İbnu Muhammed, babasından (Muhammed'den), o da (Cafer'in) dedesinden (Ali b. Hüseyin radıyallahu anhu Efendimiz'den) rivayet etti; O, *Bana Meymûne*

bintü Hâris radıyallahu anhâ şöyle anlattı, dedi:

‘Resûlüllah sallallahu aleyhi ve sellem, (zevce-i muhteremeleri Meymûne radıyallahu anhâ’nın sırası olan) gecesinde onun yanında geceledi. Sonra kalkıp namaz için abdest aldı. O’nu abdest aldığı yerde üç defa ***lebbeyk, lebbeyk, lebbeyk***, üç defa da ***sana yardım edildi, sana yardım edildi***, ***sana yardım edildi*** derken işittim.

Meymûne radıyallahu anhâ, Resûlüllah sallallahu aleyhi ve sellem abdest aldığı yerden çıkınca (O’na), *‘Ey Allah’ın Resulü!.. Babam sana feda olsun, seni üç defa* ***lebbeyk, lebbeyk, lebbeyk*** *(peki, peki, peki)’, üç defa da* ***sana yardım edildi, sana yardım edildi, sana yardım edildi*** *derken işittim; sanki bir insanla konuşuyordun, seninle biri mi vardı?’* diye sordum, dedi.

Resûlüllah sallallahu aleyhi ve sellem de ***bu, Benû Ka’b kabilesinin şiir okuyanı, bana seslenip benden yardım istiyor ve Kureyş’in onlara karşı Benî Bekir kabilesine yardım ettiğini iddia etti*** dedi.

Sonra Resûlüllah sallallahu aleyhi ve sellem çıktı ve Âişe radıyallahu anhâ’ya kendisini hazırlamasını ve bunu kimseye bildirmemesini emretti.”[35]

Kimileri de çıkıp bunların Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’e has olduğunu başkaları için geçerli olmayacağını iddia ederse, ona diyeceğimiz şudur:

İlim sahipleri bilir ki, O’nun için caiz ve güzel olan her şeyde asıl olan varisleri için de varid olacağıdır. Hasâis yani sadece O’na aid şeylerden olduğu iddiası kâfî delillerle ispat edilmeye muhtaçtır. **Bu deliller vardır** diyen, getirsin.. Böyle bir şey de yoktur. O halde iş diğer büyük zatlara da şamildir.

Bu rivâyeti yapan **Taberânî** mi, rivâyetin râvîleri mi, kitabında onu yazanlar mı, asırlar boyu buna susanlar mı, şirke girdiler? Kimler -haşa- müşrik oldular?

Biz burada bu rivayetlerin sahih mi yoksa zayıf mı oldukları hakkında konuşmuyoruz. Bunları kitaplarına alan ve onlara asırlar boyu ***şirke girdiniz*** demeyen hadis hafızlarının ve diğer imamların yaptıkları icmaa dikkat çekmek istiyoruz. Ölüden veya uzaktakinden, mucize veya keramet yoluyla bir şeyler istemenin hadis hafızları tarafından meşru ve mubah görüldüğünü, asıl müşrik olanların bu zatları şirkle suçlayacak olanlar olduğunu söylüyoruz. Bu âlimlere müşrik demeyip onların rivayetleriyle amel eden Sûfîleri şirkle suçlanmanın ise şirk olmak yanında sahtekârlık da olacağını söylüyoruz.

İmam muhaddis şah veliyyullan ed-Dihlevî’nin, **Kadiriyye**, **Çiştiyye** ve **Nakşibendiyye** tarikatlarını ele alıp anlattığı üç bölümden meydana gelen **el-Kavlü’l-Cemîl** isimli nefis bir kitabı vardır. Türkiye’de bir hoca efendi bu eserin sadece Nakşibendiliğin incelendiği üçüncü bölümünü tahkık edip neşretmiştir.

Dihlevi, **Rabıta**‘yı bu kitabının, hem **Çiştiyye** hem de **Nakşibendiyye** tarikatını anlattığı bölümlerinde iki kez ele almış ve anlatmıştır..

İlim Kalkanı Arkasında Gizlenerek İşlenen İlim Sahtekârlığı ve Ferit Aydın:

Ferit Aydın isimli bir vatandaş da **en-Nakşibendiyye** isimli ilim ayıbı ve tamamıyle vesvese, yalan ve tahriflerle dolu yüz karası kitabında[36] Dihlevî'nin **Çiştiyye** bölümündeki rabıta hakkındaki birinci ibaresini Sıddık Hasan Hân'ın **et-Tâcü'l-Mükellel**'inden almış ve anlamamış yahut anlamış fakat bilerek ve kasten mana tahrifi ile okuyucularını kandırma yolunu seçmiştir. Evet, Ferit Aydın'ın zikri geçen **el-Kavlü'l-Cemîl**'in aslından değil de ondan nakleden **et-Tâcu'l-Mükellel**'den aldığı ibare, -çok az bir farkla da olsa- el-Kavlül-Cemîl'de mevcuttur; onu aşağıya alıyoruz:

قالوا والركن الأعظم ربط القلب بالشيخ على وصف المحبّة والتعظيم وملاحظة صورته قلتُ إنّ للهِ تعالى مظاهرَ كثيرةً فما من عابد غبيًّا كان أو ذكيًّا إلاّ وقد ظهر بحذائه شئٌ صار معبودًا له في مرتبته ولهذا السر نزل الشرع باستقبال القبلة والاستواء على العرش وقال رسول الله صلى الله عليه و سلم { إذا صلّى أحدكم فلا يبصق قبل وجهه فان الله بينه وبين قبلته} و{سأل جاريةً سوداءَ فقال أين الله فأشارت إلى السماء فسألها من أنا فأشارت بأصبعها تعني " أللهُ أ رسلك" } فلا عليك أن لا تتوجّه إلاّ إلى الله ولا تربط قلبك إلاّ به ولو بالتوجّه إلى العرش وتصوّر النوّر الّذي وضعه عليه – وهو أزهر اللون كمثل نور القمر- أو بالتوجه إلى القبلة كما أشار إليه النبي صلى الله عليه و سلم فيكون كالمراقبة لهذا الحديث

[Dediler ki: (Tarîkatta) en büyük rükün, kalbi, sevgi ve tazim ile şeyhe bağlamak ve onun suretini düşünmektir.

Derim ki: Allah'ın çok mazharları (***'Huve'z-Zâhir***'/*'O, görünendir'* ism-i şerifi gereği isim ve sıfatlarının göründüğü yerler ve varlıklar) vardır. O yüzden hangi kul olursa olsun -idraki az olan olsun yahut zeki olsun- karşısında mutlaka kendi mertebesinde kendisi için ma'bûd (ibadet edilen varlık) halini alan bir şey bulunur. İşte bu sırdan dolayı Şeriat, kıbleye dönmeyi ve Arşın üstüne istiva etmeyi indirmiştir (müminlerin kıbleye dönmesini emretmiş ve Allah'ın Arş'a istivâ ettiğini haber vermiştir.) Resûlüllah sallallahu aleyhi ve sellem de *"**Sizden biriniz namaz kılarsa, yüzü istikametine** (önüne doğru) **tükürmesin; çünkü Allah** (teâlâ), **onunla kıblesi arasındadır**"* buyurmuştur.[37] Yine *"(Dilsiz ve sağır) **kara bir cariyeye** (sualler) **sormuş ve 'Allah nerededir?' demiş, o da semaya işaret etmiştir. Ardından da ona, 'Ben kimim?' diye sormuş, o da parmağıyla işaret etmiş; 'Allah seni Resul olarak gönderdi' demeyi kastetmiştir. Bunun üzerine** (Nebi sallallahu aleyhi ve sellem de) **'O, bir müminedir' buyurmuştur.**"*[38]

Öyleyse, Arş'a ve onun üzerine koyduğu nura -ki o, ayın rengi gibi parlak renklidir- yönelmekle de olsa yahut -Nebi sallallahu aleyhi ve sellem'in işaret buyurduğu gibi- kıbleye yönelmekle de olsa -ki böylece hadisten dolayı murakabe gibi olur- ancak Allah'a yönelmelisin ve kalbini ancak O'na raptetmelisin (bağlamalısın.)**]**[39]

Burada, Allâme muhaddis Dihlevî, şeyhi sevgi ve tazim yoluyla tasavvur etme şeklindeki rabıtayı asla ne şirk ne de bid'at olarak görmüyor.

O, bu müthiş ve harika sözleriyle ancak,

Bir: Arş'a ve kıbleye de rabıta edilebileceğini, Allah'ın emriyle Ka'be'ye dönmekle aslında Allah'a dönmenin ve kalbi ona raptetmenin düşünülmesi gerektiğini söylemekte,

İki: Râbıtanın sırrını açıklamakta ve

Üç: Bunu yaparken, ***"Arş'a ve kıbleye yönelmekle de olsa, sadece Allah'a yönelmek ve kalbi sadece O'na bağlamak"*** düşüncesinin icap ettiğini ifade etmektedir.

Allah'ın yarattığı iki çok değerli varlık olan Ka'be'ye ve Arş'a teveccüh ederek Allah'a teveccüh etmek…

Bu sözleri rabıta aleyhinde anlayabilmek için ancak anlayışı kıt bir bedevi ve geri zekâlı biri olmak lazım gelir. Bu sözler, Hindistan'ı işgal eden yamyam İngilizlere karşı kıyam ve cihad etmenin mubah olmadığına, hatta onlara karşı cihada niyet edenin büyük bir haram işleyeceğine dair fetva veren[40] Sıddık Hasan Han ve onun yazdıklarına mal bulmuş mağribi gibi sarılan Ferit Aydın beyefendi ve benzerlerince bid'at olarak anlaşılmış (!.) Vay başımıza gelenlere..

Ferit Bey, hem bu ibareyi anlamamış, hem de onu kitabın aslından nakletmediği ve kendisini görmediği için, onun ilk iki kısmını değil, sadece üçüncü kısmını neşreden bir Hoca efendinin, Dihlevi'nin ibaresini tahrif ettiğini iddia ederek, ona iftira etmiştir.

Oysa **Dihlevî**, kitabın üçüncü kısmında da şöyle demektedir:

"Âdâb'ın üçüncüsü de şeyhine rabıta etmektir. Onun da şartı şeyhin tecveccühü güçlü, yaddaşt'ı daim olmasıdır. Onunla beraber olursa, gönlünü onun sevgisinden başka her bir şeyden boşaltır ve ondan gelecek feyze bakar. Gözlerini kapatır yahut açar ve şeyhin gözlerine bakar. Bir feyiz gelirse bütün kalbiyle ona tabi olsun ve onu muhafaza etsin**. Şeyh ondan uzakta olursa, onun suretini sevgi ve tazim ile gözleri önünde hayal eder, canlandırır**. **Böylece sureti, beraber olmasının kazandırdığını kazandırır**."[41]

Ferit Bey bu ibareleri kitabı neşreden Hoca efendinin "el-Kavlü'l-Cemîl"in tahkık edip neşrettiği üçüncü kısmından alıp kitabına koyduktan sonra "***muharref nüsha***" diye de bir dip not düşer. Kitabın başında uzunca yazılan dirase kısmında ilk iki kısmın değil de sadece üçüncü kısmın tahkık edilip neşredildiği yazılmış olmasına rağmen, Ferit Bey onları okumadan böylesi muazzam bir muhakkıklık sergilemiş ve '***tahrif***'i ispat etmiş oldu (!.)

Kitabın yazma nüshasında da bu iki ibare bulunsa bile, bu, Ferit Bey'i ve yoldaşlarını elbette tatmin etmeyecektir. Kuzuyu yemeye karar verildikten sonra geriye kabul edilebilir hangi mazeret kalabilir ki?

Burada naklettiğimiz iki ibare arasında her hangi bir tezat olmamasına rağmen

işlenen bu yalancılık ve dolandırıcılık açıkça göstermektedir ki, Tasavvuf ve Tarikat düşmanlarının ortak vasıflarının en önde gelenlerinden bazıları, cahillik, utanmamak, geri zekâlılık ve sahtekârlıktır.

---

[1] İbnu Teymiyye, Mecmuu'l-Fetâvâ(10/608), birinci baskı, 1381

[2] **Ahmed İbnu Hanbel** (3/430), **İbnu Ebî'd-Dünyâ**, el-Evliyâ (16), **Taberânî**, el-Evsat (655)[M. Tahhân tahkıkı], **Hakîmu't-Tirmizî,** Nevâdiru'l-Usûl (629), "***Hey!.. Şübheniz olmasın ki, kullarımdan dostlarım, yarattıklarımdan da sevdiklerim…***" lafzıyla, Amr İbnu Cemûh radıyellâhu anhu'dan.

[3] **Heysemî**, Mecmâu'z-Zevâid (1/88)

[4] Müsned dipnotu (12/226)

[5] Alâuddîn Muğlatay, "İkmâlü Tehzîbi'l-Kemâl" (4/383)

[6] Âlü Teymiyye, el-Müsvedde (473)

[7] Molla Câmi' hâmişi, Şevket (253), Muğnî'l-Lebîb (1/88), Radî (2/329), Fevâtihu'r-Rehamût (1/242), Menâfiu'd-Dekâik (106)

[8] **İbnu Kesîr**, el-Bidâye (8/93-94) [İbnu Kesîr bu rivâyetin isnâdının **sahîh** olduğunu söyledi.], **İmâm Sübkî**, Şifâu's-Sikâm (144-145) **İmâm Buhârî**, et-Târîhu'l-Kebîr, (7/304, Md:1295) [Dâru'l-Fikir], **İbnu Ebî Şeybe**, el-Musannef (6/356-357,H:32002), **İbnu Hacer**, el-Feth (3/183-185) [Dâru'l-Fikir], **Kevserî**, Mahku't-Tekavvul'den kısaltarak, Makâlât (388-389)

[9] **Ahmed İbnu Hanbel** (4/355), **İbnu Mâce** (173) ve başkaları, Abdullah İbnu Ebî Evfâ radıyallahu anhu'dan. Yine başka birçokları, başka Sahabi radıyallahu anhum hazretlerinden.

[10] Mısbâhu'z-Zalâm (21)

[Bu rivâyeti benzeri bir lafızla şu imamlar da rivayet etti:

İmam Beyhakî, Şuabu'l-Îmân'da (3/495), **İmam İbnu Kesîr**, Tefsîr'inde (2/306), **İmam Kurtubî**, Tefsîr'inde (5/265), **İmam Nesefî**, Tefsîr'inde (1/234), **İmâm İbnu Kudâme**, el-Muğnî'de (3/557), **İmam İzz İbnu Cemâa**, Hidâyetü's-Sâlik'de (3/1383), **İmam İbnu'l-Cevzî**, Müsîrul-Ğarâmi's-Sâkin'de (2/301), **İmam Sâlihî**, Sübülü'l-Hüdâ ve'r-Reşâd'da (12/380), **İmam Semhûdî**, Vefâu'l-Vefâ'da (4/1361), **İmam Ebu'l-Yümn İbnu Asâkir**, İthâfu'z-Zâir'de (68-69), **İmam İbnu'n-Neccâr**, ed-Dürretü's-Semîne'de (224), **İmam İbnu Hacer el-Heytemî**, Tühfetü'z-Züvvâr'da (55)], Kitabı tahkîk edip neşredenin dipnotu. Aynı yer (s.22)

Mısbâhu'z-Zalâm (22-23)

[11] **Mâlikî**, Mefâhîm (157-158)

[12] El-Mısbah Muhakkiki Hüseyin Muhammed Ali Şükrî bu rivâyetin **İbnu Beşküvâl**'in **el-Kurbetü ilâ Rabbi'l-Âlemîne bi's-Salâti alâ Muhammedin Seyyidi'l-Mürselîn** isimli eserinin 16/Â varağında olduğunu söylemektedir.

[13] Şuabu'l-Îmân (3/495), (4187)

[14] El-Îzâh (498) ve el-Mecmû'da (8/276)

[15] El-Muğnî (3/556)

[16] Eş-Şerhu'l-Kebîr (3/495)

[17] Keşşâfu'l-Kınâ' (5/30)

[18] El-Câmi (5/265)

[19] Tefsîru'l-Kurâni'l-Azîm (2/306)

[20] El-Medârik (1/234)

[21] Hidâyetü's-Sâlik (3/1383)

[22] Müsîrul-Ğarâmi's-Sâkin (2/301)

[23] Sübülü'l-Hüdâ ve'r-Reşâd (12/380)

[24] Vefâu'l-Vefâ (4/1361)

[25] İthâfu'z-Zâir (68-69)

[26] Ed-Dürretü's-Semîne (224)

[27] Tühfetü'z-Züvvâr (55)

[28] El-Mecmû' (8/27)

[29] **Buhârî**, el-Edebu'l-Müfred (964)

[30] **İbnu's-Sünnî**'nin "Amelü'l-Yevm ve'l-Leyle"sinin Ta'lîkı (55)

[31] Abdulkâdir **el-Arnaut**, el-Kelimu't-Tayyib Ta'lîk'ı (131)

[32] **İbnu Kesîr**, el-Bidâye, (6/324)

[33] **Hâfız İbnu'l-Cevzî,** el-Vefâ (2/802)

[34] **İmâm Zehebî**, Siyerü A'lâmi'n-Nübelâ (16/400), **Tâcü's-Sübkî**, Tabakâtu'ş-Şâfiiyyeti'l-Kübrâ (2/251)

[35] **Taberanî**, el-Kebîr (23/433), es-Sağîr (er-Ravdu'd-Dânî:2/167-169, H:968), **Ebû Nuaym el-Asbahânî**, Delâilü'n-Nübuvve li Kıvâmi's-Sünne (1/25, H:52)

[36] **Ferîd Salâh el-Hâşimî**, En-Nakşibendiyye, [Arapça,2008] (299-300)

[37] **Buhârî** (398), **Müslim** (547), İbnu Ömer radıyallahu anhuma'dan.

[38] **Müslim** (537) ve başkaları, Muaviye İbnu'l-Hakem radıyallahu anhu'dan.

[39] **Şah Veliyyullah ed-Dihlevî**, el-Kavlü'l-Cemîl (67-68), Pakistan, Karaçi, 1968

[40] [Tercümân-i Vehhâbiye s.15], Nûru'd-Dîn Nûrullah el-A'zamî tarafından, Muhammed Ebû Bekr el-Ğâzifûrî'nin yazdığı "**el-Lâmezhebiyye**" isimli kitabın ikinci baskısına yazılan mukaddime (s.13), El-Mektebetü'l-Fârukıyye, Karaçi, Pakistan.

[41] El-Kavlü'l-Cemîl (81-82)